

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 20 березня 2014 року № 12 (539)

ЕТНІЧНІ ЧИСТКИ В КРИМУ. НАКАЗ КРЕМЛЯ?

Заручниками анексії Криму стали українці – їх проживає тут 24 відсотки від усього населення і корінний народ півострова – кримські татари. Полювання на українців розпочалося давно. «Підставою» для розправи над людиною може стати українське слово, що пролунало з її вуст. Помешкання кримських татар заздалегідь (для погромів?) були позначені відповідними «символами». Тіло викраденого і згодом закатованого кримського татарина знайшли саме в день так званого референдуму. У покійного залишилося троє малолітніх дітей. Розбещені та вульгарні «зелені чоловічки» почуваються господарями не лише на вулицях, але й в оселях кримчан, куди вони вриваються як мародери з усіма наслідками погромницьких дій.

Сигнал для вакханалії погромників пролунав із Кремля 18 березня, після виголошеної Путіним промови з нагоди підписання так званого договору про входження ніким не визнаної «Республіки Крим» і Севастополя до складу Російської Федерації у статусі її нових «суб'єктів». «Зелені чоловічки» вмить стали «исконними русскими», які безпардонно зупиняли на вулицях жителів Криму і пропонували «убіраться в свою бендеровщину, пока не поздно». Коли остаточно стане «поздно», не говорили, мабуть, ще не надійшла команда від «главнокомандующего». Як і треба було сподіватися, під гарячу руку «визволителів» потрапили і ті, хто ще вчора вітав «возз'єднання». А завтра вони можуть опинитися серед біженців, оскільки «чоловічки» із так званої самооборони вже встигли не лише ідентифікувати себе як жителів «русской глубінкі», а й заявити, що незабаром перевезуть у Крим свої родини, мовляв, «понравилось». З боку Кремля заперечень не буде. Там зацікавлені, щоб на півострові залишилося якомога менше «корінних». Чого і не приховують.

СВОБОДА НАРОДАМ! СВОБОДА ЛЮДИНІ!

КРИМСЬКИХ ТАТАР ЗНОВУ ПІДВЕЛИ?

Наші найближчі соратники та вірні друзі – кримські татари залишилися сам на сам з ворогом, який окупував їхні етнічні землі та відшматував частину території Української держави. Народу, який 70 років тому депортували з Криму, знову загрожує вигнання. Українці і кримські татари відстояли б Крим, якби чинна влада не позбавила нас права на захист Батьківщини, в тому числі, збройний. Українські війська залишають Крим. А кримські татари вирішили відстояти своє право жити на рідній землі.

Меджліс кримськотатарського народу звернувся до Верховної Ради Криму, до українського народу із закликом приєднатися до Декларації ООН «Про права корінних націй» та визнати і закріпити законами і іншими правовими актами України статус кримськотатарського народу як корінного народу Криму. Такий акт справедливості мав би відбутися вже давно: адже кримські татари, права яких не були відновлені, піддавалися дискримінації.

Верховна Рада України мала б розглянути законопроекти про визнання кримськотатарського народу корінним на території України, як першочергові. Проте вирішила зробити паузу аж на тиждень у той час, коли зволікання – смерті подібне…

– Останнім часом Україна і наші державні органи втратили невиправдано багато часу, – говорить голова Меджлісу кримськотатарського народу Рефат Чубаров. – Влада постійно запізнюється з ухваленням доленосних і просто життєво необхідних у такій складній військово-політичній обстановці рішень. Так і тепер – замість того, щоб оперативно відреагувати на наше звернення, Верховна Рада оголосила перерву в засіданнях для роботи в комітетах, і тепер виявляється, що час безнадійно втрачено. Навіть якщо це рішення буде ухвалено, то результативність його може виявитися значно меншою, ніж могла бути.

Ольга ДМИТРЕНКО

ОФІЦІЙНО

ЗАЯВА

Президії Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів у зв'язку з анексією Криму Російською Федерацією

18 березня у Кремлі підписано угоду, яка де-факто закріпила анексію Криму, окупованого російськими військами. Вперше після Другої світової війни від суверенної держави насильно відторгнуто частину території і приєднано до країни агресора. Підставою для новітнього «аншлюсу» Москва назвала проведений під дулами автоматів російських окупантів псевдореферендум, фальсифікованих результатів якого не визнали Євросоюз, США, НАТО, Японія, Китай, Індія та абсолютна більшість світового політикуму. Ігноруючи Статут ООН та Міжнародне право та наслідуючи дії фашистської Німеччини перед Другою Світовою війною, путінський режим після окупації та анексії Криму, розпочав масові етнічні чистки на території півострова.

На окупованій території проти противників анексії Криму: українців, кримських татар, росіян чиниться справжній терор, а українські військовослужбовці стали заручниками «пацифістської» політики офіційного Києва.

Ми стали свідками національної ганьби, коли Росія загарбала Крим, не зустрівши організованого спротиву з боку Української держави, сотні тисяч громадян якої були готові кожної миті стати на захист територіальної цілісності та незалежності країни. Українським військовим у Криму було наказано не чинити збройного спротиву, і вони, принижені і беззбройні, захищали рубежі Вітчизни своїми тілами від озброєного до зубів російського агресора. У перші дні інтервенції ми мали всі шанси нейтралізувати бандитську вакханалію російських диверсантів у Криму шляхом антитерористичних операцій, які, поза сумнівом, успішно провели б українські спецслужби. Та не було політичної волі вищого керівництва держави.

Натомість була забезпечена окупація Криму «мирним шляхом», як до цього – «супровід» новоспеченими силовиками за межі України злочинців, на руках яких – кров наших патріотів.

Натхненний несподіваною поступливістю чи страхом української влади Путін висунув Києву ультиматум, для втілення в життя якого ще й запропонував створити «групу підтримки України». Серед неприйнятних для нас вимог – федералізація України, її військово-політичний нейтралітет, повернення до домовленостей 21 лютого з В.Януковичем щодо «здачі зброї, звільнення будівель» тощо. Судячи із заяв перших осіб держави, у яких вони присягають не вступати в НАТО, домагаються звільнення приміщень, відхрещуються від попередніх досягнень у царині мовної політики, в Україні уже діє «група підтримки» ініціатив Путіна. Такий перебіг подій, які вже трактуються як підкилимні угоди або зрада національних інтересів, не може нас не насторожувати, як і не спростована владою інформація про те, що в наближених до ВО «Батьківщина» київських кабінетах цілком серйозно розглядають варіант пристати на вимоги путінського режиму.

Вважаємо своїм обов'язком нагадати, що герої Небесної Сотні загинули за незалежність України, а не за державні посади для деяких політиків, яких уже сьогодні є підстави підозрювати в антиукраїнській діяльності та у змові з агентурою Путіна. Український народ терпеливий. Але зради він не прощає.

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ОФІЦІЙНО

ЗВЕРНЕННЯ

Голові Верховної Ради України,
в. о. Президента України
п. Олександрові ТУРЧИНОВУ

Високоповажний Пане Голово!

Протягом останніх тижнів вірні Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви, парафії яких знаходяться на терені Східної України, живуть за умов постійного терору з боку диверсійних груп, що прибули з Російської Федерації, та суто кримінальних і криміналізованих політичних груп, утримуваних задля їх проросійської орієнтації коштами з-за кордонів України. Склалася парадоксальна ситуація, коли постійно говориться про захист російськомовної частини нашого населення, яка насправді потребує захисту лише від нав'язливого маніпулювання її настроями з-за кордону, а в той самий час українська більшість мешканців Харківської, Донецької, Луганської областей стає жертвою бандитських нападів і постійного психологічного тиску. Попри фактичний розрив дипломатичних стосунків з режимом Владіміра Путіна, майже безперешкодно здійснюється прокремлівська, антиукраїнська пропаганда, в тому числі й деякими працівниками бюджетних установ. Люди гинуть щодня: наразі одиниці – як жертви бандитських нападів, але вже десятки й сотні – від серцево-судинних та інших хвороб, спричинених психологічним терором. У людних місцях стає небезпечним спілкуватися українською мовою, мати національну символіку та висловлювати вголос думки, відмінні від гасел, нав'язуваних російськими медійними засобами.

Як єпархіальний архиерей, я уповноважений передати Вам вимоги клиру й мирян Харківсько-Нолтавської єпархії:

1. До унормування стосунків України з Російською Федерацією запровадити для громадян Російської Федерації візовий режим в'їзду на територію України.

2. Заборонити на території України діяльність політичних партій і громадських організацій, якщо вона суперечить Конституції України, ставить під сумнів адміністративну цілість держави та плекає міжнаціональну ворожнечу.

3. Звільняти з посад державних службовців, учителів та інших працівників бюджетних установ, які використовують свої посади для антиукраїнської пропаганди.

Сучасний хаос в інформаційних мережах Східної України й колективній свідомості наших земляків зумовлений насамперед нехтуванням фундаментальними засадами духовного й патріотичного виховання, що спостерігалося протягом попередніх років. Молимося, щоб, попри складність і багатоманітність завдань Верховної Ради й Кабінету Міністрів України, інформаційна, ідеологічна, виховна робота ніколи вже не розглядалася як другорядна, маргінальна, та не фінансувалася за залишковим принципом і щоб захист життя й гідності громадян України справді став пріоритетом для Збройних Сил та інших силових структур.

З повагою
ІГОР,
архиєпископ Харківський і Полтавський

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЧЕСТЬ УКРАЇНИ ГОТОВ БОРОНИТИ?

Марія БАЗЕЛЮК

Інтервенція, яку три тижні тому розпочала Російська Федерація проти України, не зустріла спротиву з боку нашої держави і завершилася приєднанням Автономної Республіки Крим до Росії. Ще одним «суб'єктом федерації» став Севастополь. 18 березня в Георгіївському залі Кремля відбулася церемонія підписання так званого договору про входження так званої Республіки Крим, яка появилася в результаті псевдореферендуму 16 березня, і Севастополя до складу РФ. Кордон Криму з Україною оголошено державним кордоном Росії, який відтепер будуть захищати «сілой русского оружия».

Зрозуміло, що ні Україна, ні світова спільнота не визнають Крим складовою Російської Федерації. Гнівні філіппіки з вуст офіційного Києва вчергове пролунали після «юридичного» закріплення «волевиявлення» кримчан під дулами російських автоматів. Але кожна заява теперішніх урядовців віднедавна виглядає або як знущання над українським народом, у якого відтяпали частину території і «мирним шляхом» передали ворожій державі, або як бубоніння очманілих від страху «діячів», які невтомно запевняють колонізаторів Криму в тому, що «Україна не збирається вступати в НАТО, а Асоціація з ЄС буде частковою». Таке приниження, як громадянка України, я відчуваю вперше в житті, сподіваюсь, востаннє. Не можна прощати урядників, які, начебто під тиском відомої пані, поставили Україну на Говерлу національної ганьби, без жодного пострілу здавши Крим Росії. Дехто з військових експертів вважає, що керівництво міністерства оборони не причетне до колаборантства, мовляв, було політичне рішення: Крим здати без бою. І українські військовики, зціпивши зуби, виконували наказ Головнокомандувача, який, щоправда, врешті дозволив їм застосовувати зброю – вже після того, як Путін, виливши помиї на Україну, підписав угоду про анексію. Що – на черзі?

Не важко уявити, що відчувають українські військовослужбовці в Криму, яким упродовж трьох тижнів вище командування теревенило про незастосування зброї проти окупантів. Вони першими потрапили під кулі російських снайперів, які приступили до фізичного знищення українців саме в той час, коли в Кремлі ще тривала злощасна «церемонія приєднання». Російські окупанти відкрили вогонь під час штурму фотограмметричного центру Управління центрального військово-топографічного й навігаційного Головного управління оперативного забезпечення ЗСУ, вбили українського прапорщика і поранили двох українських військовослужбовців, до яких вони не пропускали карету швидкої допомоги. Ах, як гнівно зреагували вожді з Банкової та Грушевського! До речі, їм ніхто не говорив, що карателі, особливо, російські, безпощадно вбивають людей, зокрема, беззахисних? Що особливо «винахідливо» вони знущаються над тими, хто не зміг дати їм відсіч через дурний розум своїх начальників. Чи не т.в.о. міністра оборони розповідав нам про «перемир'я» з росіянами, яке триватиме до 21 березня? Скажімо, я і тисячі таких, як я, в це не вірили, думаю, наші військові в Криму – також. Але що могли вдіяти вони, беззбройні, під прицілом російського кілера, вишколеного у ненависті до всього українського вбивці? Приречено чекати, поки їх розстрілюють окупанти? Вони могли загинути – як відважні воїни, що стали на герць з ворогом, захищаючи незалежність Вітчизни. Хоча на перемогу в них були не менші шанси! Хтось упав би на полі бою… Як лицар честі. Для чоловіка, який має гідність, це краща доля, ніж зганьбленим пройти крізь стрій завойовників, які поглумилися над прапором твоєї Вітчизни, замахнулися на її свободу, а тебе вважають своїм полоненим, як і Крим – колонією Росії.

На жаль, такі ціннісні категорії, як честь і гідність, свобода і вірність Батьківщині, незбагненні для теперішніх вождів. Після ганебної капітуляції їм не дошкуляв пекучий сором і біль по втраті частини України… Притлумлене сумління не осінить їх раптовим докором усвідомлення власної провини перед народом і рішенням, як останнім спалахом, на яке спроможні лише шляхетні особистості…

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ЗАГИНУВ ЗА УКРАЇНУ

У вівторок у Сімферополі прощалися із кримським татарином 38-річним Решатом Наметовим, батьком трьох дітей (найменшому – всього декілька місяців). Його тіло знайшли в полі біля села Земляничне Білогірського району 16 березня. На ногах у небіжчика були наручники, голова обмотана скотчем.

Востаннє живим Решата бачили ще 3 березня під стінами будівлі кримського уряду, який якраз оточили озброєні «зелені чоловічки» – російські військовослужбовці без розпізнавальних знаків. Того дня Аметов уранці вийшов із дому, сказавши дружині, що піде у військкомат. Але військовий комісаріат, схоже, вже захопили штурмовики з кримської «самооборони». Після цього телефонний зв'язок із Решатом урвався, і наступні десять днів родичі його марно шукали, розміщуючи повідомлення в місцевій пресі та соцмережах. Міліція лише зафіксувала факт насильницької смерті.

За день до того, як стати до лав українського війська, Решат багато писав на своїй сторінці у «Фейсбуці». Останнім його записом був перепост відео про трагедію кримських татар «Сльози мого народу», а трохи раніше він писав: «Вічна слава героям, що полягли в боротьбі з Російською імперією!» Він загинув у боротьбі за свободу, як герой, один – із Небесної Сотні.

ПИЛЬНУЙ!

ЯК ЗДАВАЛИ КРИМ

Українська влада «здала» Путіну Крим, причому планувалася і «здача» південного сходу України, але цим планам завадили самі жителі. Про це заявив екс-народний депутат, колишній член Партії регіонів Тарас Чорновіл.

«Крим відверто був зданий. Думаю, зараз вже можна говорити, хто стояв за цією здачею і коли вона сталася. Питання в тому, здавали тільки Крим чи ще кілька областей? Судячи з подій у Донецькій, Харківській і Луганській областях, у мене склалося враження, що ці області формально здавали теж, але там виявилися люди не такими, якими їх уявляла наша влада. Переконаний, що рішення про здачу територій було прийнято на тому дикому засіданні РНБО, яке відбулося, як тільки почалися кримські події. Це засідання, на якому з невідомих причин і незаконно перебувала Юлія Тимошенко. Передавачем був її партнер Віктор Медведчук», – сказав Чорновіл.

Політик вважає, подальшого наступу на Україну з боку Росії вже не буде.

«Думаю, що найближчим часом плани масштабної дестабілізації на сході і півдні будуть згортатися. Звичайно, буде дрібна дестабілізація і розкручування різних підривних кампаній, але мені здається, плани наступу на Україну та її анексії зупинилися. Путін любитель підсумкових перемог, і це на деякий час дає нам перепочинок», – вважає Чорновіл.

Щодо виступу Путіна перед Федеральними зборами (підсумком якого стало підписання між президентом РФ і самопроголошеною владою Криму документа про включення автономії до складу Росії), Чорновіл переконаний: це лише імітація перемоги.

«Я дуже уважно слухав Путіна. Мені здається, що цей дуже демонстративний пафос в Георгіївському залі Кремля робився для демонстрації великого підсумку великої перемоги. У Путіна, звичайно, були інші плани, але вони, зважаючи на різні обставини (в першу чергу, завдяки позиції населення Півдня та сходу України), провалилися. Тому він, напевно, відчуваючи поразку, спробував зобразити реальну перемогу», – заявив Чорновіл.

За матеріалами ЗМІ

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71	Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34	Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87	Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56	Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72	Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154	Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71	Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73	Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49	Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93	Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34	Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
			Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46	Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81
			Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07			

ПОГЛЯД

СВОБОДА ВІД СТРАХУ

Аскольд С. ЛОЗИНСЬКИЙ, колишній голова Світового конгресу українців, юрист

Розташований в самому серці Нью-Йорка, між островами Манхеттен і Лонг-Айленд, з Організацією Об'єднаних Націй у його периферійній точці зору, Острів Рузвельт стоїть як пам'ятник 32-му президенту Сполучених Штатів Америки – Франкліну Делано Рузвельту. На його краю – меморіал Рузвельта з бюстом колишнього президента та парком з відповідною назвою «Парк чотирьох свобод».

У суботу, 15 березня 2014 року, член Конгресу США Керолін Малоні провела прес-конференцію на цьому місці на тему російського вторгнення в Україну. Одночасно, через буквально милю, в добре помітній звідси ООН, проходило голосування серед членів її Ради безпеки. Прес-конференція заявами конгресмена та інших послала сильний сигнал для підтримки народу України, а в Раді безпеки ООН 13 із 15 його членів проголосували, щоб засудити організований Росією референдум у Криму, навіть Китай утримався і тільки Росія голосувала проти денонсації власної міжнародної злочинності.

Випадковий спостерігач зробив би висновок, що це був хороший день для України та її територіальної цілісності і настільки ж поганий день для російських імперіалістичних амбіцій. Проте, розчарування і трагедія лежать в більш гострому історичному розумінні місця і міжнародного тла.

У січні 1941 року Рузвельт виголосив свою щорічну промову про стан держави. Вона включала в себе мову про чотири свободи: слова та віросповідання, які були закріплені у доповненні до Конституції США, та представив свободу від нужди, яка була відмінною рисою соціальної програми Рузвельта, а також свободу від страху, відносно нову концепцію, за якою він сподівався отримати від Америки підтримку її європейських союзників у Другій світовій війні. Основна ідея Рузвельта була в тому, що індивідуми та народи повинні бути вільні від страху гноблення і окупації, і ті, хто не відчував такого страху, повинні бути зобов'язані допомогти тим, кому пощастило менше.

За іронією долі, чотири роки по тому хворий Рузвельт, в супроводі радянських агентів у своєму власному Держдепі, поїхав в Ялту, в Крим і віддав половину Європи своєму тодішньому союзнику Йосипу Сталіну і погодився з введенням, додаткового страху, репатріації назад в СРСР для тих, кому за якихось обставин вдалося виїхати. Рузвельт був принциповою людиною, але трагічною фігурою в американській і світовій історії.

Однією з головних цілей Рузвельта в Ялті було купити мовчазну згоду Сталіна щодо утворення Організації Об'єднаних Націй. При цьому він був як успішним, так і трагічним. Розчарування проявлялося багато разів – від жовтня 1945 року, коли ООН вперше була сформована, до минулої суботи під час голосування в Раді безпеки із засудженням російської агресії. Тільки одна країна, власне злочинець, проголосувала проти волі переважної більшості, але злочинець переважив через свій постійний потужний статус члена з правом вето.

У квітні 2008 року Україна повинна була отримати План дій з членства на саміті НАТО в Бухаресті. Росія, яка не тільки не є членом НАТО, а є основною причиною, чому було створено НАТО, заблокувала шлях України на членство. Президент США Джордж Буш виступав за членство України. Але європейці і, зокрема, Німеччина, нібито через енергетичні міркування, не змогли зробити те, що було правильно. Членство України було відкладено, після чого ніколи вже серйозно не обговорювалося. Якби Україні було надано шлях членства в Бухаресті, сьогодні не було б української проблеми з Кримом.

Дипломатія і економічні санкції, як правило, сильні інструменти в переговорах. Тим не менш, вони бліднуть, коли стикаються з державою, якою керують злочинці. Весь демократичний світ і багато росіян сьогодні розуміють, що Російська Федерація з президентом Путіним працює поза нормами цивілізованих міжнародних правил. Міркування «демократія та прав людини» майже повністю відсутні в Росії. Проте, світова спільнота багато разів намагалася включити Росію в цивілізований світ. Примітно, що Путін незмінно відповідав тиском, висміюючи цивілізовану поведінку. У минулому його зарозумілість вгамовувалася вузькими наслідками, коли він відмовився дати доступ спостерігачам ОБСЄ за виборами та повчав міжнародне співтовариство не вчити Росію демократії, а «вчити своїх дружин готувати «щі» (капусняк). Зовсім недавно, Путін навідріз відмовив у доступі до Криму навіть спостерігачам ОБСЄ, а також представникам ООН. Будапештський меморандум 1994 року або договір Дружби з Україною від 1997 року нічого не значать для Путіна, так само як і істина чи повага до Гельсінського меморандуму про територіальну цілісність.

Існує тільки один варіант, який допоможе Україні відчутно. Двадцять вісім країн-членів НАТО повинні активізуватися і запропонувати Україні прискорене членства в НАТО. Нинішній український прем'єр у приватній бесіді з представниками НАТО попросив такий розгляд. Німеччина і Франція, продавшись Росії в минулому, повинні визнати та виправити свою помилку. Україна є гідним і готовим кандидатом для НАТО. Громаді НАТО необхідно встояти і виправити помилки в Ялті та Бухаресті. Народ України та інші у Східній Європі спраглі за бажанням випробувати свободу від страху. Запитайте поляків, чехів, угорців, балтійських та інших східноєвропейських народів, які недавно стали членами НАТО. Вони готові захищати Україну, може і тому, щоби захистити свободу від страху в себе. Коли стане НАТО на кордонах Росії, свобода від страху чи радше страх може стати такою складовою переговорів, що навіть путінська Росія зрозуміє.

ЩО ТАКЕ РОСІЙСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ НАЦИЗМ І ЯК З НИМ БОРОТИСЯ

Ольга РІЗНИЧЕНКО

У неділю, 16-го березня, поспілкувалась із російським православним нацистом. Розповім, як це було.

Йду собі вулицею Іванова. Зателефонував Юрко С., спитав, як я маю після побоїща в Харківській ОДА. А я йому оптимістично, що от іду з музею, провели з Олею Ч. та Ірою С. літературний десант у нашій церкви: Оля з дітлахами оживляли картину «На пасіці» Шевченка, говорили про Божий світ як родину поета; у Іри на занятті молодь шукала смисли незнайомих слів у «Кобзарі», розшукувала на слайдах пам'ятники поетові, а ми зі старшими парафіянами провели слайд-бесіду, поєднували, за географічним принципом, поезії і малюнки, декламували Шевченкові вірші, говорили про їхню пророчу оцінку сьогоднішніх подій…

Поки це Юркові розповідала, бачу, крутить педалями мені назустріч чоловік у блискучому чорному водолазному костюмі і в окулярах, за якими не видно обличчя, – одна лише руда, в дрібних кучериках борода, і це неприродно видовжений тулуб на високому велосипедному сидінні. Колорадський бант на грудях, ментовська палиця збоку й прикручений зі спини на ровері триколор. «Опа, – кажу в слухавку, – здається, наші вулиці вже патрулюють російські окупанти». Водолаз це почув і розвернувся. Їде поряд і страшенно мене ображає. Найпристойніше, що можу процитувати: «Ти вош хахляцкая. Ето мой город. Ти за мной гавно убирать будеш, если я тибе позволю». Юрко в слухавку: «Ольго Іванівно! Вам потрібна допомога? Я зараз під'їду…» Бачу на перехресті міліцію, кажу, що все гаразд і вимикаю телефон. І тут руда борода перегороджує мені дорогу. Я, чесно, ніколи такого холоду і заціпеніння не відчувала: ні в Києві під чоботом «Беркута» вночі 30-го листопада, ні коли мене гопники били в ХОДА. Але страх насправді – дуже дивна штука.

Не знаю, що на мене найшло, але те, що душу переповнила в цей момент огида, ніби переді мною щось кошмарне і слизьке – точно. «Ти ніщо, – кажу йому, – руда борода, зрозумів? Зникни». Ох, як його в цей момент струснуло. Стільки матюків з епітетом «безбожна» я ще ніколи не чула. Схопився було за свою ментовську палицю… Не знаю, чому втримався. Може через те, що я крізь його червоні підводні окуляри дивилась йому прямо в очі. І в цей момент задзвонила мобілка. Найцікавіше, що вся ця сценка відбувалася на очах у міліції. Ясна річ, я підійшла до «петренок» і спитала, чому вони не втрутились, і почула: «А шо, он же тебя не вдарив. Ну, больні вони, сті люди. Ото краще не зв'язуватися.» Ілюзії, що тебе в Харкові може захистити правоохоронець, розвіялись. У принципі, навіть якщо б цей триколор мене і вдарив – підозрюю, що в ролі постраждалої сторони виступила б точно не я.

Ця ситуація, між іншим, як у краплині води, віддзеркалила те, що відбувається в країні. Не лише у тому, що диверсанти в Криму і на Сході України поводять себе зухвало, відчувають безкарність і вседозволеність, а і в тому, що «петренками» виступає сьогодні і т.зв. «уряд народної довіри», який щодня із заплющеними очима смиренно кладе в пащу кремлівському змієві чергову жертву. Ймовірно, це не самостійні рішення української влади, а лише побажання «не нагнітати» від західних радників. А може й розгортання сценарію, коли на білому коні має в'їхати пацієнтка клініки «Шаріте» і все з ВВП порішати. Дозволити подіям розвиватися за такою схемою було б повним фіаско, випаром колосальної світлої енергії Майдану, яка, на моє глибоке переконання, покликана зрештою перемогти це світове зло, зосереджене на Красній площі. Невипадково ж цю битву з метафізичним злом розпочато на архістратига Михаїла. Кремлівську голову змія треба стяти хоча б тому, що поруч з цим кублом Україна існувати не зможе.

Маємо сьогодні справу з імперією, яка ідеологічно спирається на православний нацизм, а це річ ще страшніша за гітлерівську ідеологію, бо крім обернення понять зла на добро і навпаки, як ми бачимо у риториці Путіна, зло, яке називатиметься добром, втрачає будь-які, навіть суто формальні обмеження. Ні судів, ні слідств. Все, що є російсько-православне, – істина, все, що не входить в його коло, – зло, яке підлягає знищенню. Очевидно, що вчення Христа і людиноненависництво – це дві діаметрально протилежні речі. Звеличування себе шляхом приниження інших нічого спільного з християнською вірою і Богом не має. Ненависть до себе, як до українки, з боку російського нациста я відчула і на націокультурному, і навіть на гендерному рівні. Бо безбожництвом для них вважається не тільки інша духовна і культурна ідентичність, але й сама можливість самовизначення, висловлення опозиційних думок з боку жінки. Це та страшенно кондова догматичність свідомості, яка спирається з одного боку на силу, з іншого – на покору та повну особистісну деперсоналізацію, моральну деградацію людини.

Між іншим, про ставлення до нас, українців, співається у гімні російських православних нацистів, який знаходимо на сайті кума Медведчука «Украинский вибор»:

В страшный час расплаты брови мы нахмурим,
И смахнем трезубых с тела всей страны,
И не будет больше выродкам пощады,
Все враги России будут казнены!

Також показовими є і висловлювання на сторінках сайту, як у православного казаческого дружинника Царіонова: «Раньше за богохульство на Руси сжигали, и я считаю, это было нормально... Ваше время кончилось! Теперь наше время, мы будем проводить волю бога. Это наше государство, наше время, наша вселенная. Хотите делать беззакония – ищите другую вселенную...» Очевидно, коли реакція Заходу на російську агресію проти України буде такою ж млявою і боязкою, як зараз, європейську ідентичність, американські цінності свободи і демократії очікують не менші випробування, ніж нас. Не можна ж тільки говорити про необхідність засвоювати уроки історії! І це при повному розумінні, що крім адекватного силового опору, жодні інші аргументи на «імперію зла» не діють.

Вибір у нас один. Або допомогти Росії розділитися на окремі національні держави, або вона насадить не тільки нам, але й цілому світу устрій, який пророкує російська співачка Жанна Бічевська: «…И не будет больше лагерей и тюрем, все враги России будут казнены»; «Истинно верующие о том только молятся, чтобы настали скорее те дни, когда христопродавцев начнут убивать прямо на улицах городов тяпками и кастрюлями»! Вопрос, «кто же именно христопродавец и враг» (и «как это определить»), ДА ХОТЬ КТО!!!» «Все согрешили и лишены славы Божией». Бери любого и стреляй!».

Екстремісти захватили будівлю «Просвіти» в Харкові, спалили книжки з історії України та про Голодомор

При цьому треба врахувати, що, на Сході України, наприклад, у Харкові за останні десять років Добкін і Кернес зробили все необхідне, щоб російський нацизм укріпився і пустив коріння. Подолати це зло можна тільки максимальною концентрацією світла, добра і солідарності у суспільстві. Отже, як ніколи гостро стоїть дилема: Київ проти Москви. Хрест проти Диявола.

Настав час виконати «Заповіт» Шевченка не словом, а ділом!

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

НІХТО НЕ ДОПОМАГАТИМЕ ЖЕРТВІ АГРЕСІЇ, ЯКЩО САМА ЖЕРТВА НЕ ЧИНИТЬ ОПІР

Андрій Ілларіонов сьогодні є одним з найбільш цитованих експертів з Росії серед українських журналістів. Дехто в соціальних мережах називає його «провокатором» за заклик чинити опір російській експансії. Кажуть, що «колишніх радників Путіна не буває». Однак, справедливості ради, ще 10 жовтня минулого року Ілларіонов попередив в інтерв'ю «Українській правді» про плани свого колишнього боса – «Путін вважає, що частина України повинна належати Росії».

Якщо і є підстави висловлювати претензії Ілларіонову, то саме ідеологічно загартованим росіянам. Тому що Ілларіонов, наприклад, не перший рік живе у Вашингтоні, працюючи старшим науковим співробітником престижного приватного аналітичного центру – Інституту Катона, що сповідує економічний лібералізм. Крім того, Ілларіонов був відібраний для програми, присвяченої верховенству права і демократії, створеної в Стенфордському університеті Майкл Макфол.

І ще трохи біографії: Андрій Ілларіонов був радником Володимира Путіна з 2000 по 2005 роки – російським «Шерпа» на зустрічах «великої вісімки». Свій відхід з посади пояснив тим, що «країна перестала бути політично вільною».

Що чекає далі Україну – у новому інтерв'ю Ілларіонова.

– Ви довго спілкувалися з Путіним особисто, знаєте його як людину. Що Путін відчуває в цей момент? Це реванш, злість, бажання помститися чи це просто холодний прагматичний розрахунок і раціональні інтереси Росії?

– Я взяв собі за правило не коментувати особисті характеристики Володимира Путіна. Що ж до сьогоднішніх подій – не тільки так званого «референдуму» в Криму 16 березня, але взагалі всього походу проти України – то сьогодні або завтра, або 21 березня він не закінчиться.

Чому здійснюється агресія проти України? Є мета і план по нападу на Україну, який був підготовлений багато років тому. Шість років тому він був оприлюднений, в тому числі, самим Володимиром Путіним на саміті НАТО в Бухаресті в 2008 році, коли Путін сказав про те, що Україна не відбулася як держава, що Україна займає велику кількість споконвічно російських земель. З чого випливало, що рано чи пізно питання повернення споконвічно російських земель, або, як тепер прийнято говорити, «возз'єднання роз'єднаного народу» – стане до порядку денного Путіна.

Мова йшла лише про те, коли саме це станеться. Революція і повалення колишнього режиму вважались зручним моментом для початку цієї програми. Там є багато різних пунктів, які викладені в позиції російського міністерства закордонних справ стосовно областей України: це Крим, це Південний Схід ну і, звичайно, зміна влади в Києві. Плюс ще додаткові речі – підготовка нової Конституції, яку пишуть у Кремлі, роззброєння українського народу, ліквідація Майдану, і так далі.

– На вашу думку, кінцева мета – це приєднання до РФ всієї України? Або маріонетковий режим в Україні як квазінезалежній державі?

– І те, і інше. Виходячи з принципів нової Конституції, підготовленої в Кремлі, в Україні має бути проведена так звана федералізація, в результаті якої у різних регіонів України повинні з'явитися права на зовнішні зв'язки. Де-факто, це переведення регіонів України в статус автономій з правом повторити ту саму процедуру, свідками якої ми щойно стали в Криму.

– Здається, навіть американські штати не мають права на окрему зовнішню політику.

– Навіщо ми будемо говорити про інші країни? Ми говоримо про документ, запропонований українській владі. Де, згідно з визначеним розкладом, той чи інший регіон України, а можливо, відразу кілька регіонів будуть проголошувати ті чи інші статуси і йти до Росії. І де, звичайно, міститься вимога зміни уряду в Києві у відповідності з тим баченням, яке є у Кремля. Плюс, у цих же вимогах зазначено, що Україна в жодному разі не стає членом НАТО. Вимога нейтралітету прописується не один, а навіть два рази в цьому документі. Вимагається повне роззброєння українського народу, знесення Майдану і, мабуть, недопущення його знову. І, врешті-решт, цей документ повинні гарантувати Росія, Європейський Союз і США, після чого все це має бути затверджене Радою Безпеки ООН.

Ви запитували, що це – повна окупація України або маріонетковий режим в Україні як квазінезалежній державі? Це означає одночасно і відшматування території України, і формування на частині України маріонеткового режиму, створеного за правилами, за Конституцією, яка написана в Кремлі, і з урядом, який сформований на вимогу Кремля.

– Які сьогодні у Кремля фаворити в українській політиці?

– По-моєму, ні в кого ні тут, ні в Росії немає з цього приводу сумнівів...

– Розкажіть нам.

– А ви не бачили інтерв'ю Володимира Путіна російським журналістам? Така інформована людина, як Олексій Венедиктов звернув увагу на те, які різні лексичні засоби використав Володимир Путін для опису нинішніх властей у Києві («нелегітимний, кримінальний режим, що зробив антиконституційний державний переворот, який захопив владу в Києві») і «Юлія Володимирівна Тимошенко, з якою ми завжди добре працювали, у нас є взаємне розуміння».

– Але Тимошенко стоїть за Яценюком і Турчиновим. Тоді чому Путін називає їх владу «кримінальною», якщо за нею стоїть Тимошенко?

– Пані Тимошенко не є керівником нинішньої влади, принаймні, номінально. І, як мені здається, нинішня влада дуже позитивно поставилася до цих вимог Росії. Бо вже у суботу була опублікована вимога про роззброєння українських громадян. Це одна з вимог, зафіксованих в документі, підготовленому Росією.

– Але роззброєння громадян – це здорова вимога і самих українців.

– Це не здорова вимога. Здорова вимога для забезпечення свободи і незалежності країни – це повне озброєння народу. У Швейцарії легалізовано володіння зброєю, причому, навіть не тільки стрілецькою. У США досить велика кількість одиниць вогнепальної зброї, яка забезпечує цивільні і політичні права американців. Для того, щоб вільна людина не стала рабом, є один з найбільш переконливих аргументів, який був вироблений людством протягом століть, – це вільне володіння зброєю. Нічого кращого людство не придумало.

– Давайте повернемося до логіки подій. План вторгнення на територію України планувався задовго, але втеча Януковича входила в план чи ні?

– Я сильно сумніваюся, що була запланована настільки раптова втеча Януковича з Києва. Путін, щоразу кажучи про цей вчинок Януковича, був сильно роздратований. І підготовлені напрацювання довелося реалізувати набагато швидше, ніж це було заплановано.

А в той самий момент, коли пан Обама в телефонній розмові з паном Путіним заявив, що він не збирається вдаватися до якихось дій за участю збройних сил США, тим самим він підписав Мюнхенську змову-2014. У перекладі з дипломатичної мови на звичайну ці слова Обами означають: «Забирай Крим». Після цієї розмови в ніч з 6 на 7 березня процес захоплення Криму і де-факто його анексії істотно прискорився.

– Під меморандумом гарантування територіальної цілісності України були підписи США і Великобританії. Це хіба не сигнал всьому світові, що можна розвивати ядерну зброю, тому що гарантії Америки нічого не варті?

– Абсолютно ясно, що зараз близько сотні держав серйозно задумаються про те, в які терміни їм негайно потрібно створити ядерну зброю як неминучий засіб, який тільки і може гарантувати територіальну цілісність цих держав. Оскільки гарантії ні Великобританії, ні США не варті того паперу, на якому вони написані, Україна в даному випадку є яскравим прикладом, на який дивляться всі.

– То Україні теж варто відновити ядерний потенціал?

– Це ж договір, у якому з одного боку є Україна, яка взяла зобов'язання відмовитися від ядерної зброї, а з другого гаранти, які не забезпечили цього. З точки зору міжнародного права видно, що цей договір перестав мати будь-які правові наслідки. І тепер вже справа України, дотримуватися цього документа або робити з цього якісь висновки.

– Ви прямо агітуєте за відновлення ядерного потенціалу України?

– Це не агітація. Це просто природний логічний висновок з того, що цей документ перестав існувати.

– А до цього ви виступали в Києво-Могилянській академії і прямо заявили: «Якщо Україна розраховує на військову допомогу США, то вона повинна почати воювати».

– Ви перекручуєте мою позицію. Якщо країна справді хоче захистити свою незалежність і територіальну цілісність, то немає іншого способу це зробити, окрім як чинити опір агресору. Опір може мати різні види. Якщо країна не пручається, а сподівається на інших дядьків, то така країна здійснює глибоку історичну помилку. Не було в історії випадків, щоб інші країни стали захищати жертву агресії, якщо сама жертва агресії не чинить опір. Таких випадків немає.

– А як чинити опір?

– У нас є як мінімум два історичних приклади. Чехословаччина в 1938 році пішла на прийняття умов Мюнхенського договору, згідно з яким чотири країни – Великобританія, Франція, Німеччина та Італія – гарантували нові кордони Чехословаччини.

Результат ми добре знаємо. Спочатку забрали Судетську область, а через півроку німецькі війська увійшли в Прагу – в історичну столицю тисячолітнього німецького рейху – і на місці незалежної Чехословаччини утворився протекторат Богемії і Моравії. А Словаччина проголосила свою незалежність. Це перший варіант – коли жертва агресії не чинить опір.

Є інший варіант з тієї ж епохи. 30 листопада 1939 радянські війська перейшли радянсько-фінський кордон. І хоча співвідношення сил між агресором і жертвою агресії було несумісним – 200 мільйонів проти 3 мільйонів – Фінляндія пручалася, в результаті чого втратила частину території. Проте відстояла свою незалежність, державний суверенітет.

Аналогічна історія сталася 6 років тому під час російської агресії проти Грузії. Це було важке випробування. Грузинська влада вирішила чинити опір. Так, вони втратили територію – Південну Осетію і Абхазію. 20 відсотків грузинської території окуповано російськими військами. Але Грузія зберегла незалежність і державний суверенітет.

– Тобто, якщо проводити аналогії, у нас є два шляхи: або ми зараз опираємося, втрачаємо Крим, але зберігаємо основну частину країни, або ми не боремося, і Україна може перестати існувати як держава?

– Опір носить найрізноманітніший характер. Але з моменту початку окупації Криму жодний з можливих заходів не був зроблений. І не видно, щоб українські власті збиралися йти цим шляхом. Україна має вибір – або піти дорогою Чехословаччини, або по шляху Фінляндії та Грузії...

– Втративши життя своїх співгромадян?

– ...Так, і життя своїх співгромадян. Це та ж ситуація що і з Майданом. Майдан стояв два місяці, були напади на «майданівців», які призвели до загибелі. Але західні країни не надали ніякої реальної допомоги. Їх санкції проти режиму Януковича почалися тільки тоді, коли загинули люди і народ України довів, що він чинить опір.

Це – закон світового життя, закон дипломатії. Ніхто не допомагає жертві агресії – зовнішньої або внутрішньої – якщо сама жертва не опирається. А що стосується жертв, то якщо ви думаєте, що не було втрат у Чехословаччині, то глибоко помиляєтеся. Каральні операції проти чехословацького населення, яке опинилося під контролем німецьких військ, проводилися протягом усього часу окупації протекторату Богемії і Моравії. Тому втрати – людські, і територіальні неминучі в обох випадках. Питання полягає не в тому, втрачати чи ні населення, а в тому, що вибирає українське суспільство опір – чи здачу території.

– Але ж і логіку нинішньої влади можна зрозуміти. Вони думають так: «Ми бачили Грузію, яка воювала і втратила своїх співгромадян, а окупація все одно відбулася. Тому ми не будемо воювати. Нехай буде окупація, але ми хоча б збережемо життя людей. А нас, Турчинова, Яценюка та інших потім не звинувачуватимуть у тому, що ми відправили українських синів на смерть». Плюс вони розраховують, що Захід не дозволить рухатися російським військам вглиб материка.

– Можливо, такий розрахунок і є. Але він не підтверджується історичним досвідом. І я ніколи не говорив, що необхідно відкривати вогонь.

– Але як тоді чинити опір? Підривати газопровід, що перекачує газ з Росії до Європи, як пропонують деякі радикали?

– Ну, це ви у радикалів запитайте. Перше, що необхідно було робити – це проводити загальну мобілізацію. Необхідно було відразу ж перекривати сухопутний українсько-російський кордон, щоб не допустити припливу так званих «путінських туристів». Якби це було зроблено, не загинули б люди в Донецьку і в Харкові.

Коли відбулося захоплення будівлі Верховної Ради в Сімферополі, першою реакцією мав бути підйом по бойовій тривозі всіх українських військових частин, розташованих у Криму. Природно, військові частини виходять з казарм, беруть під контроль основні інфраструктурні об'єкти – аеродроми залізничні станції порти, поромні переправи, перешийок, найважливіші адміністративні будівлі, вузли зв'язку. По периметру адміністративного кордону Севастополя встановлюються блокпости українських збройних сил, які перевіряють, хто виїжджає з Севастополя і куди прямує. Це робиться відразу і негайно.

– Що робити сьогодні?

– Перш за все, потрібно мати владу, для якої незалежність і територіальна цілісність України не є порожніми звуками. Якщо цього немає, тоді всі інші питання безглуздо вирішувати.

– Якою ви бачите роль татар у всій цій історії? Може Крим стати Чечнею?

– Поки що Крим перетворюється на якусь подобу Абхазії чи Південної Осетії, у військовий плацдарм. Що стосується татар, я думаю, висловлюючись науковою мовою, на Кримському півострові пройдуть істотні зміни етнічного складу. Це абсолютно неминуче. Візьміть досвід Абхазії – етнічні чистки, ліквідація греків, болгар, естонців, радикальне скорочення інших етнічних груп. У Південній Осетії етнічні анклави Великий Ліахві і Малий Ліахві, населені грузинами, перестали існувати як клас. І пан Кокойти урочисто заявив: «Ми там вичистили все».

Яку форму матиме зміна етнічного складу населення Кримського півострова, я сказати не можу. Але ясно, що для забезпечення працездатності нової великої військової бази в Криму не потрібні два мільйони жителів. Як і не потрібні ті, хто вже неодноразово заявляв про свою нелояльність до нової влади на півострові. Насамперед, це кримські татари.

– Але це ж має зворотний бік. Татари повернулися на свої землі зовсім недавно, вони будуть чинити опір, можуть початися теракти. Невже буде так просто витіснити їх з цієї землі?

– Давайте я вам нагадаю. Стосовно кримських татар проводилося як мінімум три геноциди: наприкінці XVIII століття, після анексії Кримського ханства Російською імперією; другий геноцид був проведений після завершення Кримської війни. І, нарешті, третій геноцид був здійснений 18 травня 1944 року, коли кримськотатарський народ був депортований з Криму в Казахстан і Середню Азію.

Боюся, що кримськотатарський народ виявився кинутим. Сьогодні вони в стані заручників. Я не хочу передбачати, що там станеться. Але на території Росії є деякі райони, щодо яких російська армія і спецслужби протягом цілого ряду років займалися розв'язанням, як ви говорите, «терористичної загрози».

– У разі приєднання Криму до Росії, чи зможе Москва швидко відновити електрифікацію, водопостачання, які зараз забезпечуються з материкової частини України?

– Для початку я б хотів звернути увагу, що канал Дніпро – Крим постачає водою, перш за все, степовий, рівнинний Крим, де основними етнічними групами є українці і кримські татари. Тому будь-які перебої з водопостачанням приведуть лише до скорочення тих етнічних груп, які будуть нелояльні до нового режиму. А питання електрифікації вирішується постачанням електрики з сусіднього, Краснодарського краю.

– Чи може окупація Криму, війна проти України і Майдан привести до заворушень і повалення чинного режиму в Росії?

– Давайте говорити професійно. Ви не розумієте природи політичного режиму в Росії. Він дійсно дуже споріднений з режимом пана Януковича, але за ступенем жорсткості вони абсолютно непорівнянні. Путінський режим в класифікації політичних називається «жорсткий авторитарний політичний режим». Наприклад, режим Башара Асада в Сирії теж є жорстким авторитарним. І ми знаємо, що там вже протягом трьох років йде громадянська війна. У країні загинуло понад 110 або 120 тисяч осіб, та режим поки ще не пішов.

– Чи може Крим після відходу Путінського режиму повернутися до складу України?

– Я вже не перший раз це чую, що Крим або Південний Схід залишаться у складі України завдяки діям США, гарантів Будапештського меморандуму, подіям в Росії і так далі. Я вам точно гарантую: якщо ви сподіваєтеся тільки на це, Крим ніколи не повернеться в Україну. Не тільки Крим не повернеться в Україну, Україна не зможе відстояти свою незалежність.

– Чи можна з Ваших слів зробити висновок, що єдиний спосіб діалогу з Путіним – це мова зброї?

– А ви можете навести інші приклади, які б доводили, що за допомогою заяв, вираження стурбованості й таких страшних речей, як «ми не поїдемо на саміт вісімки в Сочі», можна умовити танки або системи протиповітряної оборони С– 300 виїхати з Криму? Ви колинебудь бачили такі приклади?

– Але ж санкції врешті-решт підкосили режим Віктора Януковича: від нього почали відрікатися його ж соратники. Чому це ж не може трапитися з Путіним?

– Мені здається, головною причиною перемоги революції в Україні був Майдан і опір українців. Ніякі інші заяви Заходу, ніякі пряники, що роздаються різноманітними дипломатами, не зіграли відповідної ролі.

Тільки опір українців, тільки їхня рішучість, коли вони сказали, що «ми звідси не підемо доти, поки не піде Янукович» – це той ясний приклад, який був продемонстрований у вас на очах, на очах української влади.

Ще раз кажу – це ваша справа, а не моя, що робити в нинішньому випадку. Ті рішення, які були прийняті, а точніше не були прийняті протягом останніх 18 днів, показують абсолютно однозначно, що нинішні українські власті вибрали варіант неопору. Ну що ж, це вибір законної влади України. Але ми зі свого боку зобов'язані сказати, до чого призведе вибір цього варіанту . І закликаємо не мати ілюзії, що за допомогою заяв або навіть санкцій російські війська залишать територію Криму. Ні, цього не станеться.

Мустафа НАЙЄМ, Сергій ЛЕЩЕНКО

УП

 АКЦЕНТИ

ЯК ЗУПИНИТИ ПУТІНА

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ,
письменник, Надзвичайний
і Повноважний
посланник другого класу

Без перебільшення можна стверджувати, що це питання хвилює сьогодні всю міжнародну спільноту. Агресія путінської Росії проти України докорінно змінила ситуацію в світі. Якщо одна країна-гарант порушує суверенітет і територіальну цілісність нашої держави, а інші гаранти не здатні її захистити, то це становить загрозу не лише для України, а й для всієї системи міжнародної безпеки, що, безперечно, спонукає низку країн до гонки озброєнь. На жаль, цей процес швидше за все стане неконтрольованим, а його наслідки – непередбачуваними.

Водночас агресія проти України, окупація частини її території зірвали всі маски нібито цивілізованого партнера, які напинав на себе Кремль. Світ жахнувся, побачивши справжнє потворне обличчя путінського режиму, й, за винятком деяких країн-ізгоїв, засудив агресора.

Скажу чесно, мене найбільше спантеличило не свавілля окупанта, а зізнання міністра оборони України, що вище керівництво нашої держави ніколи не розглядало Росію як потенційного противника. Відтак найперше завдання нинішніх керманичів (на долю яких випало керувати країною в момент найбільшої з часу проголошення незалежності загрози самому її існуванню) – позбутися давніх стереотипів щодо братніх відносин і стратегічного партнерства між Україною і Росією. І розтлумачити це народові, значна частина якого це вже розуміє. Інакше війни не виграти.

Я завжди, де тільки міг, доводив, що стратегічне партнерство між нашими країнами неможливе, а теза ця – облудна та шкідлива, доки на чолі Росії стоятиме Путін. Про яке стратегічне партнерство може йтися, якщо у нас – протилежні цілі: завдання України – зберегти та зміцнити свою державність, завдання путінської Росії – реставрувати імперію. Лише усвідомивши цю абеткову істину та вживши адекватних заходів, можемо убезпечити Україну.

І ми, і цілий світ повинні зрозуміти: Путин з'їсть стільки, скільки йому дозволять з'їсти. Млява реакція світу на агресію проти Грузії в 2008 році уможливила нинішню – проти України. Кожна каденція Путіна супроводжувалася воєнною кампанією: в Чечні, в Грузії, тепер – в Україні. За таких обставин у майбутньому загроженими можуть виявитися навіть країни – члени НАТО, передусім балтійські.

Тож позбудьмося ще двох стереотипів. Поперше, стосовно того, що Путін – маніяк. Путін діє як маніяк з точки зору цивілізованого світу. А з точки зору імперських амбіцій Кремля ці дії є логічними і послідовними. І – що прикметно – знаходять підтримку значної частини російського суспільства (також, безперечно, хворого з точки зору цивілізованого світу). По-друге, можна вішати скільки завгодно собак на «Свободу» взагалі і на О.Тягнибока зокрема, але тільки дурна або упереджена людина може вважати, буцімто до агресії путінської Росії спричинилося голосування у Верховній Раді щодо скасування закону Ківалова–Колесніченка. А що, без цього голосування агресії не було б? Схаменіться, шановні!

Про паралель між терміном «соотечественники» та нацистським «фольксдойче» я писав у аналітичному матеріалі «Пастка для України» ще 2006 року, коли цей термін тільки вводила в обіг кремлівська пропаганда. Як і про постійні порушення з боку Росії положень Будапештського меморандуму (а це – не лише конфлікт навколо Тузли, а й безперервні газові, м'ясо-молочні, кондитерські та інші війни, оскільки в документі є гарантії й економічної безпеки).

На цьому тлі, попри правило, що під час війни керівництво не критикують, мушу сказати, що відмова О. Турчинова підписати скасування закону Ківалова–Колесніченка та заява А. Яценюка про те, що Україна не розглядає питання вступу до НАТО, – це не ті меседжі, які українське керівництво повинно посилати російському. В Кремлі їх сприйматимуть як ознаку слабкості. Так само, як і балачки про ширшу автономію Криму. Куди вже ширше?

Як же повинна діяти Україна за нинішніх обставин? Всі заходи слід вживати в двох вимірах – двосторонніх та багатосторонніх відносин. Зупинюся на деяких із них у дипломатичному й гуманітарному аспектах, свідомо уникаючи військового.

Найперше, що слід було зробити одразу й необхідно реалізувати негайно, – це введення в односторонньому порядку візового режиму з РФ. І не треба розпатякувати про інтереси простих громадян. У нас – війна. В інтересах простих громадян – зберегти Україну.

Далі: вихід із СНД (за прикладом Грузії 2008 року).

Підготовка переліку двосторонніх угод, із яких Україна має намір вийти (в тому числі горезвісні харківські домовленості), і вихід із них у встановленому порядку, а не шляхом віроломного порушення, як вчинила Росія. До речі, агресією в Криму Росія порушила не лише Будапештський меморандум, а й низку інших двосторонніх та багатосторонніх угод у рамках ООН, ОБСЄ, Ради Європи, ба навіть Декларацію про дотримання суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності кордонів держав – учасниць СНД 1994 року.

Припинення діяльності на нашій території всіляких «Ізвєстій в Украінє» (назва узагальнена). У нас – війна. Хтось може уявити геббельсівські видання на території Великої Британії під час Другої світової війни? Отож.

Ретельна перевірка діяльності всіх ЗМІ на території України. Держкомтелерадіо повинен не лише видавати ліцензії, а й контролювати, наскільки практична діяльність ЗМІ відповідає задекларованій.

Припинення гастрольних турів тих російських митців, які схвалили агресію. Грузія вже подала приклад у цьому (маю на увазі скасування гастролей Безрукова). Ці особи мають бути оголошені персонами нон грата довічно. Як і члени російського парламенту, які одноголосно відкрили Путіну шлях до агресії.

> ***Проти хижої навали***
> ***Слід плекати бурю мсти,***
> ***А придурки-лібералі,***
> ***А злочинці-лібералі***
> ***До Росії шлють листи.***

Не лише заборона трансляції в Україні російських каналів, а й припинення показу російських серіалів, бойовиків, розважальних програм тощо всіма українськими каналами. У нас – війна.

Скасування руху поїздів Москва–Сімферополь, Москва–Луганськ, Москва–Харків тощо територією України.

Ось лише деякі внутрішні заходи, які спадають на думку одразу. Про застосування деяких аналогічних слід просити наших зарубіжних партнерів.

Україна повинна вимагати розгляду порушень з боку Росії багатосторонніх міжнародних угод і залежно від правил процедури вимагати виключення Росії, призупинення її членства або позбавлення права голосу у відповідних міжнародних організаціях.

Світ мусить усвідомити, що путінська Росія загрожує всім. Відтак її місце – в палаті для інфікованих. Країни, які дали дозвіл на прокладання Північного потоку в своїх територіальних водах, повинні переглянути своє рішення, бо завтра їх патрулюватимуть російські есмінці та підводні човни. Російські туристи не можуть подорожувати Європою, бо завтра Путіну заманеться їх захищати. З тих самих міркувань слід припинити навчання, стажування у цивілізованих країнах російських студентів, аспірантів, викладачів. Обмежити торгівлю. Бойкотувати спортивні змагання, фестивалі, конференції на території Росії і не запрошувати її представників до себе. Російське громадянство має бути ганьбою.

Розумію, що в Росії є люди, які засуджують Путіна. Ми не повинні їм дякувати, як не дякуємо сусідові за те, що той не гидить у під'їзді. Ми і весь цивілізований світ мусимо сказати їм: «Вибачте за тимчасові незручності». Санкції проти сотні-двох путінських можновладців не дадуть бажаних результатів. Щоб зупинити Путіна, є лише один реальний шанс: санкції повинні стосуватися й викликати невдоволення критичної маси населення, запамороченого імперською пропагандою. Громадяни Росії повинні зрозуміти: лише після повного перезавантаження їхньої країни та виходу її військ з усіх окупованих територій (йдеться не лише про Україну, а й про Грузію та Молдову) можлива виписка з палати для інфікованих.

 ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА

ЧИ КРЕДИТУВАТИМЕ ЗАХІД КОРУМПОВАНУ ЕНЕРГЕТИКУ?

Наталка ПРУДКА

За оцінками Федерації роботодавців України, минулого року чиновники отримали понад 160 мільярдів гривень хабарів за корупційними каналами у сфері держзакупівель, органів податкової, митної служби, судової системи, держмонополій, при експорті зерна, реєстрації оренди земельних ділянок. Загалом протягом 2010–2013 роках обсяг корупції в економіці України перевищив 500 мільярдів гривень. Значну частку з цього обсягу за допомогою різних схем «вимито» з електроенергетики України. Такі дані оприлюднені ФРУ в першій половині березня 2014 року.

Європейський банк реконструкції та розвитку (ЄБРР) заявив про свою готовність надати кредити для проведення реформ в електроенергетиці. Перелік пріоритетних проектів міністр енергетики та вугільної промисловості Юрій Продан, після зустрічі 11 березня з віце-президентом ЄБРР Філіпом Беннеттом, пообіцяв сформувати до середини березня.

Водночас учасники енергоринку сумніваються, що в корумповану галузь будуть здійснені фінансові ін'єкції, адже, на їхню думку, корупція в галузі залишається на тому ж рівні, що й за часів Януковича. Така ж доля спіткає й економічну частину Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, якщо Україна не здолає корупцію в одній з найпотужніших галузей нашої економіки. Про обсяги галузі можна судити з її річного товарообігу – він перевищує 100 мільярдів гривень.

Раніше ЄБРР заявляв про готовність інвестувати в Україну до 2020 року 5 мільярдів євро – значна частина з цієї суми запланована на реабілітацію вкрай занепалої електроенергетики. Та чи прийдуть західні гроші в корумповану галузь – питання риторичне. І хоча на початку березня оприлюднено спільне звернення Міненерговугілля та Національної комісії, що здійснює державне регулювання у царині енергетики (НКРЕ), за підписом міністра Юрія Продана та Сергія Тітенка з вимогою припинити корупцію, цілком очевидно, що цього не достатньо. Настав час рішучих дій щодо ліквідації існуючих в галузі схем вимивання мільярдів гривень на користь певних політичних сил та їхніх керівників. Це особливо актуально та тлі російської окупації нашої держави.

Факти, що свідчать про сталу корумпованість в електроенергетиці, лежать прямо на поверхні, не кажучи вже про десятки раніше ухвалених проектів, де корупційна складова тягне на десятки мільярдів гривень. Ось лише деякі запитання до державних регуляторів ринку.

Чому тариф для приватної теплової енергетики в березні залишається на рекордно високому рівні – 63,5 коп/кВт-год, тоді як для державної атомної енергетики НКРЕ й досі утримує збитковий тариф на рівні 23 коп.? А відтак, НАЕК «Енергоатом» змушений брати кредити за ставкою приблизно 20 відсотків. Сторонні спостерігачі називають процес такого дорогого кредитування відвертим вимиванням коштів з галузі за допомогою банківської системи.

Ще більший подив викликає діючий «зелений» тариф для приватної сонячної енергетики – 5,57 гривні за кілоВатт-годину. До речі, в країнах Європейського Союзу сонячний тариф вдвічі нижчий! Власник сонячної енергетики Андрій Клюєв в бігах, але надприбутки продовжують поповнювати його рахунки. Для довідки: на 1 січня 2014 року встановлена потужність сонячної енергетики, що працює за «зеленим» тарифом, незрівнянно вищим порівняно з європейськими країнами, зросла до 756,9 МВт. Помножте цю цифру – 756,9 млн кВт – на 5,57 грн/кВт-год, щоб переконатися, наскільки він мільярди може бути бізнес для наближених до влади структур.

Чому низькоякісне вугілля з великим вмістом золи тепловим електростанціям (ТЕС) наближені до минулої влади компанії продають за ціною, еквівалентною $110–140 за тонну, тоді як високоякісне вугілля в європейських країнах коштує $80, а в Колумбії – $45? І це при тому, що в минулорічному бюджеті на підтримку вугільної галузі надано понад 13 мільярдів гривень. Стільки ж передбачено і цього року.

Добре відомо, що, не зважаючи на складні гірничо-геологічні умови роботи українських копалень, в 1970-ті роки вугільна галузь була рентабельною, а обсяг видобутку в 1976 році сягнув 218 мільйонів тонн, тобто, майже втричі більше, ніж тепер. Довготривале грабування галузі нуворишами призвело до її збитковості, яку покривають з державного бюджету, щороку нарощуючи обсяги фінансових ін'єкцій. Один з керівників галузі в коментарях автору статті ще років десять тому повідомляв: активи одного з найбагатших людей в Україні щороку зростають на суму державної дотації вугільній галузі. Чому в Україні відсутній портал, де кожен учасник енергоринку зміг би побачити ціни на вугілля?

Чому монопольному експортерові української електроенергії (структурі Ріната Ахметова) скасовані дотаційні сертифікати на ціну електроенергії, а іншим постачальникам – ні? Надзвичайно вигідні закупівельні ціни на енергоринку України для ДТЕК забезпечив уряд – у березні 2012 року Кабмін ухвалив постанову про скасування дотаційних сертифікатів при розрахунку ціни на експорт електроенергії і дозволив експортувати електроенергію до Словаччини, Угорщини, Румунії та Польщі за оптовою ціною без урахування обсягів дотації для компенсації втрат, пов'язаних із постачанням електроенергії за регульованим тарифом.

Тепличні умови забезпечували такі державні структури, як НЕК «Укренерго», НКРЕ та ДП «Енергоринок». Чому ті, хто творив надприбутки приватній структурі, завдавши колосальні втрати державі, залишаються на керівних посадах? Детально про цю оборудку була стаття на сайті «Українська правда» ще 4 грудня 2013 року (http://www.epravda.com.ua/publications/2013/12/4/406632/). Але віз і нині там.

Щоб зрозуміти обсяги доходів монопольного експортера електроенергії Ріната Ахметова, наводимо дані Міністерства доходів та зборів: в 2013 році експортовано електроенергії на суму $580,195 млн (в Угорщину, Білорусь, Молдову, Польщу, Словаччину та Румунію).

Але, незважаючи на вищезгадані корупційні реалії, уряд в першочерговому порядку готує шокову терапію зубожілому населенню. Зокрема, заплановано різке підвищення тарифів на електроенергію. А чи не доцільніше було б спочатку зупинити вимивання коштів з галузі, а вже потім говорити про незворотність шокової терапії? Але влада робить вигляд, що не помічає того, що відбувається в надрах енергетики. Хоча варто було б прислухатися до такої одіозної особистості, як президент Білорусі Олександр Лукашенко: «**В основі розвалу країни, що відбувається в Україні, лежить розвал економіки і страшна корупція.** Яким би не був стан економіки в державі, корупція є тією іржею, що роз`їдатиме все».

Цілком очевидно, що заявлений владою дефіцит бюджету на цей рік – 70 мільярдів гривень – можна покрити коштами, вивільненими завдяки ліквідації корупційних схем. Потенціал для корупції в електроенергетиці – колосальний, адже річний товарообіг вимірюється мільярдами гривень. Зокрема, за даними головного банкіра оптового енергоринку України (вже 9 років цю функції виконує АТ «Ощадбанк») в 2013 році від споживачів надійшло на поточні рахунки банку 97 мільярдів гривень – щоденно приблизно по 389 млн грн. Рівень розрахунків – 97,6 відсотків. Найбільші боржники – ДП «Регіональні електричні мережі», «Київенерго», «ДТЕК Донецькобленерго», «Луганське енергетичне об`єднання».

Теплова генерація постійно потребує додаткових фінансових вливань на закупівлю необгрунтовано дорогого та неякісного вугілля. Тому ДП «Енергоринок» бере кредити в «Ощадбанку» – в середньому під 20 відсотків річних, а потім роздає їх генеруючим компаніям. У 2013 році кредити «Ощадбанку» склали 26,7 млрд грн., отже, лише за один рік заробітки «з повітря» перевищили 5 млрд грн.

ДП «НАЕК «Енергоатом» отримав протягом 2013 року 2,3 млрд грн., хоча простіше було б підняти тариф компанії до належного, тобто, не збиткового рівня, і тоді зникне необхідність у дорогих позиках.

Цікаво також, що заявлений членами енергоринку обсяг дотаційних сертифікатів у 2013 році зріс до 37,7 млрд грн. – 29,2 відсотка в структурі середньої оптової ціни – це так звані обсяги перехресного субсидіювання нібито збиткового тарифу. Ця сума лягає важким тягарем на вартість української продукції для вкрай зубожілого населення, а таких у нас понад 80 відсотків.

Здавалося б, якщо тариф такий збитковий, то доцільніше було б збільшити обсяги виробництва дешевшої електроенергії від атомних станцій. Але робиться все навпаки: за допомогою диспетчерських обмежень з боку НЕК «Укренерго» виробництво електростанціями НАЕК «Енергоатом» в 2013 році скорочено на 7,7 відсотка (на 6,9 млрдкВт-год). Частку «Енергоатома» в загальній структурі минулорічного виробництва штучно зменшено до 43,1 відсотка – на користь виробництва більш дорогої теплової генерації, левова частка якої – в приватній власності Ріната Ахметова.

З приходом нової влади ситуація не змінилася на краще – про це свідчать дані ДП «Енергоринок». Аналізуючи ціни у першій декаді березня (з 1 по 10 березня) на оптовому енергоринку (ОРЕ), видно, що середня ціна продажу електроенергії виробниками в оптовий ринок проти попереднього періоду (з 20 по 28.02.2014) збільшилася на 8,48 відсотка. Причина завжди однакова: скорочення частки електроенергії від ДП «НАЕК «Енергоатом» (з 49,57 відсотка до 48,55 відсотка) і збільшення питомої ваги постачання в ОРЕ продукції від приватної теплової генерації (з 34,46 відсотка до 36,73 відсотка).

Нова влада просто зобов'язана переглянути своє ставлення до такого потужного виробника як державна атомна енергетика, яка протягом десятиліть виробляла майже половину всієї електроенергії в країні. Складається враження, що атомну генерацію вперто ведуть до банкрутства, щоб потім за безцінь передати її в приватну власність певним структурам. Так само безцеремонно виводять кошти з НЕК «Укренерго». Нагадаю, що в березні 2012 року президент Янукович видав злодійський Указ про корпоратизацію ДП «Енергоатом» та НЕК «Укренерго». А це перший крок до приватизації…

Владний істеблішмент України на чолі з Януковичем, «руками» тепер уже колишніх виконуючих обов`язки президентів ДП НАЕК «Енергоатом» Віссаріона Кіма та Микити Константінова, зробив усе можливе, щоб така науковоємна галузь, як атомна енергетика опинилася в повній залежності від Росії. Вони заклали підвалини, щоб останній форпост нашої економіки через декілька років став жалюгідним придатком до світового лідера у цій сфері – компанії «Росатом». Зайшли в глухий кут практично всі питання, що стосуються не лише розвитку галузі, а й можливості її подальшого безпечного існування. Штучно стримується тариф на електроенергію від АЕС – багато років поспіль у ньому відсутня інвестиційна складова на розвиток.

Нова влада зобов'язана негайно припинити політику своїх попередників не лише щодо атомної енергетики, але й щодо інших видів генерації. В державі відсутня енергетична стратегія на перспективу – ухвалена в 2006 році Стратегія до 2030 року – провалена. Згодом її вирішили поновити – куратором процесу оновлення Стратегії-2030 став фонд «Ефективне управління» Ріната Ахметова, але й вона виявилася не реальною для виконання. Хоча треба віддати належне, що спільно з консультантами міжнародної консалтингової компанії McKinsey&Company в запропонованому документі грунтовно проаналізовано ситуацію в усіх галузях ПЕК, запропоновано конкретні шляхи розвитку українського паливно-енергетичного комплексу (на сайті «Українська правда» була стаття «Стратегія обману» ще 26.09.2013 http://www.epravda.com.ua/publications/2013/09/26/396298/). Але документ не був прив'язаний до прогнозу розвитку економіки держави, а тому виявився нежиттєздатним. І сьогодні енергетика продовжує рухатися в невідомому напрямку. Виконати доленосний для України документ – неможливо, адже в Україні протягом десятиліть влада приховувала реальний енергетичний баланс, щоб не спливли на поверхню тіньові оборудки в паливно-енергетичному комплексі.

Час для реальних змін настав, і тепер проблема викорінення корупції має стати не просто гаслом для окозамилювання. Питання в тому, бути чи не бути Україні, як незалежній державі.

Дані ДП «Енергоринок»

Динаміка цін продажу електроенергії в Оптовий ринок електроенергії виробниками

Найменування показника	Період поставки: з 01.03.2014 по 10.03.2014	Період поставки: Наростаючим підсумком з 01.03.2014
	грн./МВт.г	грн./МВт.г
Середня ціна продажу електроенергії в ОРЕ виробниками	**472.24**	**472.24**
в тому числі:		
ДП «НАЕК «Енергоатом»	232.57	232.57
ГК ТЕС	635.04	635.04
ГЕС, крім ГЕС, що працюють за «зеленим тарифом»	282.18	282.18
Виробники, що працюють за «зеленим тарифом»	2004.9	2004.9
в тому числі:		
ГЕС	1429.38	1429.38
ВЕС	1385.5	1385.5
СЕС	5567.97	5567.97
Виробники е/е з біомаси	1517.5	1517.5
ТЕЦ та інші	998.39	998.39

ПАНОРАМА

КОЛЕКТИВНИЙ ПУТІН

Світлана АЛЕКСІЄВИЧ

У німецькій газеті Frankfurter Allgemeine з'явилося есе Світлани Алексієвич – блискучого майстра художньо-документальної прози, автора таких книг як «У війни не жіноче обличчя», «Цинкові хлопчики», «Чорнобильська молитва», «Час секонд хенд», лауреата Премії миру Союзу німецької книготоргівлі. Публікуємо це есе з деякими скороченнями.

...Рейтинг Путіна зашкалює. До окупації Криму задоволені діяльністю президента були 27 відсотків, а зараз – 67 відсотків населення. Після довгих років приниження всі хочуть «маленької переможної війни». Всі налаштовані на реванш за 1991-й рік. Вражає, що навіть молодь заражена імперськими амбіціями. «Класний мужик Путін, – це перше, що я почула на московському вокзалі. – Севастополь – російське місто. Крим повинен бути наш».

Кажуть: Путін... автократія... Але автократія живе не у вакуумі. Мова повинна йти про колективне Путіні. Крим – це болюча тема. До XVIII століття він був татарський, з XVIII до XX століття – Крим російський. Тому Крим – наш, у нас його несправедливо відняв по п'янці Хрущов і подарував Україні. А скільки там російських могил! І думки поляризуються: від «врятуємо наших братів», до «треба скинути на хохлів пару атомних бомб».

Недалеко від Червоної площі я спостерігала таку картину: двоє молодих людей стояли з плакатом: «Перехожий! Скільки дітей, братів, сусідів ти готовий поховати, щоб Крим став частиною Росії?» При мені хлопців обзивали фашистами, бандерівцями, американськими посіпаками. Крили матом. Старі жінки плювали в них. Порвали плакат. Якісь мужики з розкритими полушубками і масивними хрестами на грудях привели омонівців: «Заберіть цих юродивих у відділок, а то ми їм суд Лінча влаштуємо». Під'їхав поліцейський автозак і хлопців відвезли...

Путін зробив ставку на низці інстинкти і виграв. Навіть якби завтра Путіна не стало, куди б ми поділися від самих себе?

Я була присутня на двох мітингах за війну і проти війни. Мітинг за перемогу в Криму зібрав 20 тисяч осіб з плакатами: «Російський дух непереможний!», «Не віддамо Україну Америці!», «Україна, свобода, Путін». Молебні, священики, хоругви, патетичні промови – якась архаїка. Шквал овацій стояв після виступу одного оратора: «Російськими військами в Криму захоплені всі ключові стратегічні об'єкти. Заблоковано органи місцевого самоврядування, місця дислокації українських військ. Взято під контроль вокзали, аеропорти, вузли зв'язку...» Я озирнулася: лють і ненависть на обличчях. Як поєднується все це з хорошим одягом, сучасними машинами та кафе, поїздками у відпустку на Майамі або в Італію?

На мітинг проти війни зібралося всього кілька тисяч чоловік, йшли і скандували: «Миру – мир! Ні війні!», «Юродиві! – Кричали їм з тротуарів. – Вороги Росії! Хочете НАТО з базою в Севастополі?» Ось поруч зі мною стоять дві людини, і я бачу, як у них наливаються кров'ю очі...

У такі хвилини мені згадуються документальні кадри введення російських військ до Криму: йшли «КамАЗи», військові тягачі, бронетехніка. Навколо розкритих люків сиділи солдати, у них на всю потужність гриміли магнітофони. Звучала на всю потужність пісня: «Свято до нас приходить! Свято до нас приходить!» У цих хлопців з Рязані, Твері, Сибіру не було грошей приїхати до Криму туристами, приїхали на бронетранспортерах. Я десь це вже бачила: на радянській війні в Афганістані. Така ж брехня і незворушність диктаторів: «На прохання уряду Афганістану введений обмежений контингент радянських військ... Наші війська увійшли в Афганістан, щоб туди не увійшли американці...Наші кордони на замку...» Через десятки років той же сценарій повторився – в Абхазії, Грузії...

Насувається щось страшне і криваве. Мій батько – білорус, мати – українка. І так у багатьох. Триста років ми жили в одній країні. Змішалося все: сім'ї, культура. Першу і Другу світову війну пройшли разом. Найстрашніше, що можна уявити, – війну Росії і України. Чужих у цій війні не буде. І переможців теж...

Сьогодні друзі написали, що у них в Україні почалася загальна мобілізація, Хрещатиком ходять люди в камуфляжній формі, зі зброєю в чохлах Бій барабанів. «Куди зібралися?» – «Москалів потрошити за Крим».

Страшно! Незрозуміло! Як у Толстого: ніхто цієї війни не хоче, а вона насувається.

Але навіть у такі хвилини українці вміють сміятися. Розповідають свіжі анекдоти. У Януковича запитують: «Як це Путін напав на Україну?» – «Я його попросив». – «А як ви до цього додумалися?» – «Він мене попросив».

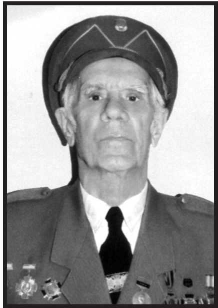
Колишній полковник КДБ лестить собі думкою, що залишиться в історії збирачем російських земель. Як написано в літописі: «Звідси є і пішла земля руська». Комусь у Кремлі здається, що Донецьк і Харків – це теж російська земля. Жителі Криму могли б проголосувати за повернення до складу Росії і без підказки Москви, тому що росіян там більшість. Але, схоже, Кремлю подобається пограти мускулами. Полякати. Вони там, у Кремлі, не можуть повірити, що в Україні відбувся не нацистський переворот, а народна революція. Справедлива. Українці побачили кинуті маєтки цих панів з позолоченими унітазами. Як номенклатура радянського часу, вони думали, що владі дозволено все, і вона невідповідальна перед суспільством. Але люди за 20 років змінилися. Перший Майдан виростив другий Майдан. Люди зробили другу революцію, тепер важливо, щоб політики її знову не програли.

Недалеко від мого будинку в Мінську стоїть пам'ятник українському кобзареві Тарасу Шевченко. Щоранку я бачу, що пам'ятник обсипаний квітами, догорають поминальні свічки. Перші дні на тих, хто приходить сюди, складали протоколи, везли в поліцейський відділок. Тоді таких людей були десятки, а тепер сотні. Поліцейські не можуть заарештувати всіх людей, вранці до пам'ятника приїжджає машина і заарештовує квіти. Але я знаю, що вранці будуть нові квіти...

ВТРАТА

ПАМ'ЯТІ ПОБРАТИМА

Всеукраїнське Братство ОУН-УПА повідомляє, що 18 лютого ц.р. на 93 році життя перестало битися серце справжнього борця за волю і незалежність України, учасника бойових дій УПА, члена ОУН, довголітнього політв'язня сталінських таборів, почесного голови Стрийської Станиці Братства ОУН-УПА Василя ЦЮРКА «ЗАПОРОЖЦЯ».

Друг Василь народився в с. Жулин Стрийського району 24 січня 1922 року. Ще юнаком при польській владі був задіяний в організації проти польського свавілля.

З перших днів боротьби 1944 року пішов у підпілля, був бійцем теренової боївки «Громa-Вишня» на теренах сіл Розгірче, Стинава, Жулин.

Брав участь у всіх боях, які проводила їх боївка. У січні 1946 р. був арештований, виданий зрадником. Відбув 10 років тюремного ув'язнення. Після повернення в Україну влився в національно-визвольну боротьбу.

Був заступником голови Стрийського товариства політв'язнів. У лютому 1991 р. створено Стрийську станицю Братства ОУН-УПА. Пан Василь став одним з перших її членів. Обраний заступником голови Стрийської станиці Братства ОУН-УПА Осипа Микитчина, після смерті якого у 1996 р. став її головою. Був членом Булави Всеукраїнського Братства ОУН-УПА.

Свій патріотизм передавав молоді.

Глибоко сумуємо з приводу смерті дорогого побратима, великого патріоте України.

Висловлюємо співчуття рідним, близьким, друзям. Нехай Господь прийме його до Царства Небесного. Вічна йому пам'ять.

Любомира СУЛИК,
станична Стрийської станиці Братства ОУН-УПА

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

Саакашвілі: пацифізмом Росію не зупинити, Путін хоче всю Україну

Захід реально прийде на допомогу тільки коли українці дійсно почнуть чинити опір президенту РФ, вважає екс-президент Грузії Михайло Саакашвілі.

Не варто сподіватися на Захід, не варто сподіватися, що мирними діями можна зупинити Росію, зараз все залежить тільки від самих українців. Про це Gordonua.com заявив екс-президент Грузії Михайло Саакашвілі.

«Все залежатиме від того, що робитимуть українці. Звичайно, Путин хоче забрати всю Україну. Для цього є різні методи. Є метод захоплення частини території та дестабілізація ситуації в усій країні, є метод захоплення столиці. У випадку з Грузією він пішов на Тбілісі. Потрібно розуміти, що пацифізмом Путіна не зупинити», – сказав Саакашвілі.

Грузинський політик переконаний, що реальна допомога Заходу прийде тільки після того, як українці почнуть чинити опір Путіну.

«Якщо Україна почне чинити опір, то її змушений буде підтримати і західний світ. А просто розраховувати на те, що Захід допоможе – ілюзія. Коли ваш міністр оборони каже, що армія слабка і нічого не може зробити, то це звучить як пряме запрошення Путіна. Якщо українці не будуть відстоювати свою незалежність, то ніяка Європа і США за них це не зроблять», – запевнив Саакашвілі.

ПРОСТИ І ПРОЩАВАЙ

СХИЛІМО ГОЛОВИ ПЕРЕД ГЕРОЯМИ

15 березня 2014 року вся Буковина прощалася з Героєм Небесної Сотні Василем Степановичем Аксениним. Він проживав у Чернівцях. Нашому Героєві Майдану було лише 52 роки. У Києві, на Євромайдані, його важко поранили.

Василь Аксенин лікувався в Польщі, але польські лікарі не змогли його врятувати у зв'язку з важким пораненням, не сумісним із життям.

З героєм прощалися спочатку в обласній філармонії, а потім – біля пам'ятника Тарасові Шевченку відбулася Панахида за покійним. Люди, які виступали, говорили, якою доброю людиною був наш Герой. Він дуже любив життя і не образив ніколи навіть найменшої комашки.

Звідси пішою ходою вся чернівецька громада провела покійного в його останню путь. Домовину з його тілом несли на руках через усе місто на цвинтар уже вулицею Героїв Майдану, недавно перейменовану з Червоноармійської.

Всю дорогу люди скандували гасла: «Слава Героям Небесної Сотні», «Герої не вмирають».

Невимовно важко втрачати наших дорогих Героїв Майдану… Огортає гіркий смуток, ятрить глибока душевна рана, яка ще не скоро заживе. Адже ці люди віддали свої життя за Україну, за нас всіх. Пам'ятаймо про це завжди.

Вони вічно житимуть у наших серцях.

Слава Україні! Героям слава!

М. КИСЕЛЬОВА

Прокуратура Севастополя затримала командувача ВМС України за неіснуючий наказ

Прокуратура Севастополя повідомляє, що командувача ВМС України Сергія Гайдука тимчасово затримано.

«Сергій Гайдук тимчасово затриманий органами прокуратури, оскільки до нього є питання», – сказали «Крыминформ» в прокуратурі Севастополя.

Як заявили в прокуратурі, Гайдук «транслював у військові частини України наказ із Києва застосувати зброю щодо мирних громадян».

Як відомо, Міністерство оборони України повідомляє, що місце перебування командувача ВМС України Гайдука невідомо. «Ми підтверджуємо, що його вивели з штабу ВМС, зараз з'ясовуємо подробиці», – розповіли в прес-службі Міноборони.

За інформацією співробітників штабу ВМС, Гайдука вивели в наручниках співробітники Головного розвідувального управління Росії.

У середу вранці на територію штабу ВМС України в Севастополі увірвалися сотні аксьоновців, які вимагали від командування звільнити територію.

Під час штурму аксьоновці діяли, прикриваючись жінками.

ВІЗИТ ДРУЖБИ

ЛИТВА. КРАЇНА СВОБОДИ

Голова Конгресу взяв участь у святкуванні Дня відновлення незалежності Литви у Вільнюсі

11 березня лідер Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь відвідав столицю Литви Вільнюс з нагоди Дня відновлення незалежності Литовської республіки.

На запрошення партії «Народний союз Литви» Степан Брацюнь взяв участь у марші правих сил Литви, який відбувся від міської ратуші Вільнюса до будинку литовського сейму, де відбувся урочистий мітинг. На мітингу виступили представники правих партій Литви, Латвії й Естонії, представники української діаспори Литви.

На площі перед сеймом майоріло багато українських прапорів, а багатолюдний мітинг висловлював свою солідарність і підтримку

Україні в нелегкий час російської інтервенції, скандуючи «Слава Україні! Героям слава!». З вітальним словом до литовських побратимів звернувся на мітингу Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь: «Дорогий литовський народе! Дорога громадо! Пані та панове! Маю велику честь привітати вас із Днем відновлення незалежності Литовської республіки. Передаю найщиріші вітання від усіх моїх побратимів-націоналістів і друзів із Євромайдану у Києві, а також від усіх українців.

Дорога Литво! Прекрасна країно свободи, Україна вітає тебе зі святом! Україна шанує і любить тебе справжньою братньою любов'ю!

24 роки тому саме звідси, з Литви, зародився і вибухнув визвольний дух свободи, який підірвав Совєтську імперію. Ваш порив до боротьби за права народу пробудив і Україну. Україна вслід за вами проголосила Декларацію про державний суверенітет, а через рік – Акт про незалежність.

Наші держави і наші народи завжди були поруч і ми й надалі будемо разом. Наші зв'язки мають тисячолітню історію, творцями якої є видатні постаті: Гедіміна і Вітовта, Романа і Данила, Любарта і князів Острозьких. Маємо згадати славні перемоги в битвах на Синіх Водах та під Оршею – 500-літній ювілей якої будемо відзначати цього року. Це спільні перемоги литовського, українського та білоруського народів.

І тут, у Вільнюсі, жили і творили великі сини України – Мелетій Смотрицький, святий Йосафат Кунцевич і юний Тарас Шевченко. Декілька днів тому, 9 березня, українці всього світу відзначали 200-річчя від дня народження нашого геніального поета і Пророка Тараса Шевченка, який у своїй творчості дав нам орієнтири державності, акумулював національний дух, оспівував його нездоланність і прагнення до свободи.

Він свято вірив в Україну і в своїх віршах стверджував, що «Встане правда! Встане воля!». Ми, націоналісти, вважаємо Тараса нашим першим ідейним наставником, адже він дав дуже ємке й емоційне визначення націоналізму: «В своїй хаті своя правда, і сила, і воля».

Шевченко переймався боротьбою поневолених кавказьких народів, які боролись проти Московської неволі із словами:

«Борітеся – поборете
Вам Бог помагає,
За вас сила, за вас правда
І воля святая!»

Мабуть, каміння бруківки у Вільнюсі ще й досі зберігає пам'ять про нашого молодого поета. Дякуємо вам за повагу і шану нашому Великому Кобзарю.

У ХХ столітті наші народи пережили нелегкі часи боротьби за волю і незалежність від окупантів різних мастей і тоталітарних режимів. Зі зброєю в руках литовські партизани і вояки Української Повстанської Армії ще довго по завершенню ІІ світової війни боролися проти більшовицької Москви. Спільно продовжили боротьбу в таборах ГУЛАГу, організовували повстання в Норильську і Кінгірі.

Сьогодні ми, українці, висловлюємо вам слова найвищої поваги до великих змін і здобутків, досягнутих вами. Ми за розбудову спільного простору між Балтикою і Чорним морем, який принесе нам безпеку і процвітання. У цих процесах Литва є одним із визнаних лідерів. Я вірю, що і Україна з вашою допомогою вже скоро долучиться до творення спільної геополітичної безпеки в регіоні.

Сьогодні нашу країну спіткали великі випробування, пов'язані із боротьбою українського народу проти влади кримінальників. У цій святій боротьбі за свободу народ отримав перемогу, проливши кров своїх синів. І не встигли загоїтися рани, не встигли матері оплакати загиблих героїв «Небесної сотні» Майдану, як на Україну прийшов московський агресор. Маніакальний вождь Путін, який заради реанімування російської імперії та власних бузувірських амбіцій готовий розв'язати третю світову війну, здатний і на такі сатанинські злочини, як геноцид мирних жителів, масові розстріли жінок і дітей.

Ми, спадкоємці тих, для кого гасло «Батьківщина або смерть» було законом боротьби за незалежну Українську державу, в час великих випробувань непохитно віримо в перемогу нашого народу над московським окупантом. Переконані, що інтервенція проти України завершиться остаточним крахом імперії зла та утворенням на її теренах самостійних демократичних країн.

Ми готові взяти в руки зброю, щоб підтвердити нашу суверенність, нашу незалежність і територіальну цілісність.

Ми, українці, щиро вдячні вам, литовцям, за те, що ви в цей скрутний час подаєте Україні свою братню руку допомоги та не залишаєте нас на самоті.

Ми вдячні вам за ваше почуття солідарності з Україною, сьогодні як ніколи це потрібно нам і це потрібно для всієї Європи.

Ми вдячні вам за підтримку в часи Майдану в Києві, за миттєві заяви і конкретні дії державної влади Литви, які були спрямовані на засудження дій та припинення насильства кримінальної влади України проти власного народу.

Ми вдячні за медичну допомогу українцям, які постраждали під час останній подій на Майдані.

Слава тобі, литовський народе!

Слава тобі, вільна прекрасна Литво!»

Прес-служба КУН

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ
Галині Сергіївні ВАЛЬЧИШИН,

моїй онучці, котра із мужем Андрієм була на Майдані три місяці серед молоді, що підтримала Євровибір і повстала проти злочинців у владі. Галя годувала людей і перев'язувала поранених.

Внуків збираю, як зорі
Котрим у Вічність світити.
Хай там яке мені горе,
Але їм треба радіти.

Галю! Доросла дитино!
Світлий гартований розум,
Ти простоїш на Майдані
І не здасися морозам.

Галю! Доросла дитино!
Серце дружить на сім слові
Внуки у нашій родині –
Це вінець чистій любові.

Треба вродитись такою,
Треба ночей не доспати…
Кулі свистять на Майдані, –
Галю не можна зламати.

Беркути цілять в груди
Хіба ж одна ота битва?

Хай береже тебе, доню,
Щира родинна молитва.

Ти – наша славна дитина,
Чиста, ясна, сонцелика,
Ти – Берегиня Майдану.
Ти – Українка Велика!

КУН – потужний фундатор національно-визвольної ідеї, і тому в цей тривожний час для України багато людей, у минулому далеких від політики, виявляють бажання поповнити членство КУН. Особливо великий потік молоді. В чім і справдилися мої слова, написані під час Помаранчевої революції:

Мій народе! Відкинь усе чужинське,
Прадавня націє, враз схаменись…
Відродись! Відродись! Відродись!

Марія РЕНТЮК,
голова селищного осередку КУН

ПОЗИЦІЯ

Джемільов: дайте татарам команду…

«Кримські татари поки не вступають у відкритий конфлікт з російською армією і «самообороною Криму», однак це положення хитке», – заявив колишній глава Меджлісу кримськотатарського народу, народний депутат Мустафа Джемільов. Він також розкритикував дії української влади на півострові за пасивну позицію і відсутність чітких установок до дії. «Дайте нам команду, і ми будемо робити все, що необхідно. Зараз, по-моєму, вже пішла команда, що якщо будуть штурмувати військову частину – відкривати вогонь. Це давно пора було зробити. Чим більше ми нічого не робимо, тим більше у них там сміливості додається», – упевнений Джемілєв.

«Турки висловили своє ставлення до того, що діється, вони заявили, що розглядають Україну як свого стратегічного партнера. Вони категорично проти спроб ділити цю країну, і тому втручання у внутрішні справи України для Туреччині не прийнятно», – повідомив Джемілєв.

НАША МОВА КАЛИНОВА…

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
З розумінням поставилися до нужд сімей…	Зрозуміли потреби сімей…
Мій власний погляд…	Мій погляд…
Це положення ще треба доказати…	Це твердження ще треба довести…
Чи у вас усе в порядку?..	Чи у вас усе гаразд?..
Негідні поступки…	Негідні вчинки…
Внутрішня кишеня…	Спідня кишеня…
Жаркий поцілунок…	Палкий (гарячий, пекучий) поцілунок…
Заходити із заднього ходу…	Заходити з чорного ходу…
Незаживна рана…	Незагойна рана…
Давайте повернемося…	Повернімося…
Запеленати дитину…	Сповити дитину…
Дати толк…	Довести до пуття…
Опиратися на досвід...	Спиратися на досвід…
Злодії покушалися на її життя…	Злодії робили замах на її життя…
Робляться спроби це робити…	Пробують (силкуються, намагаються) це робити…
Любити до безтями…	Любити до нестями…
З відкритими очима йти на це…	Свідомо йти на це…
Клювати носом…	Почати куняти (закуняти)…
Куди очі дивляться…	Світ за очі (навмання)…
Наоборот…	Навпаки…
Пізнувато…	Трохи пізно…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити тел. (044)353-19-77, моб. (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна